

DOLLY

ALDERTON

H
Y
V
Ä
Ä
Ä

"NEROKKAAN TERÄVÄNÄKÖINEN." DAILY MAIL

MATSKUU

"DIALOGI NAURATTAA ÄÄNEEN
JOKA SIVULLA... KELLÄÄN EI OLE
VAKAAMPAA OTETTA NÄISTÄ TEEMOISTA.
HYVÄÄ MATSKUU, TOSIAAN."
SUNDAY EXPRESS

KAIKKI MITÄ TIEDÄN
RAKKAUDESTA -MENESTYSTEOKSEN
KIRJOITTAJALTA.

Hyvää matskuu

Dolly Alderton

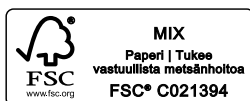
Suomentanut Karoliina Timonen

Sivulla 7 Christopher Reidin runo ”A Scattering”, 2009.

Sitaatti sivulla 52 kappaleesta ”Faith”, sävellys ja sanoitus Justin Vernon,
Brandon Burton, Camilla Staveley-Taylor ja Francis Farewell Starlite.

Sitaatti sivulla 211 kappaleesta ”Mr. Brightside”, sävellys ja sanoitus Brandon
Flowers, Dave Keuning, Mark Stoermer ja Ronnie Vannucci.

Sitaatti sivulla 256 kappaleesta ”Brimful of Asha”,
sävellys ja sanoitus Tjinder Singh.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Good Material

Copyright © Dolly Alderton, 2023

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51596-9

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Lauren Benstedille, sydämeni kuningattarelle

*I expect you've seen the footage: elephants,
finding the bones of one of their own kind
dropped by the wayside, picked clean by scavengers
and the sun, then untidily left there,
decide to do something about it.*

*But what, exactly? They can't, of course,
reassemble the old elephant magnificence;
they can't even make a tidier heap. But they can
hook up bones with their trunks and chuck them
this way and that way. So they do.*

*And their scattering has an air
of deliberate ritual, ancient and necessary.
Their great size, too, makes them the very
embodiment of grief, while the play of their trunks
lends sprezzatura.*

*Elephants puzzling out
the anagram of their own anatomy,
elephants at their abstracted lamentations –
may their spirit guide me as I place
my own sad thoughts in new, hopeful arrangements.*

– "A Scattering", Christopher Reid

KESÄ 2019

Syitä joiden takia on hyvä, etten ole Jenin kanssa

HÄN EI osaa tanssia. Rytmitaju puuttuu kokonaan. Se oli minusta söpöä, kunnes näin ihmisten nauravan hänelle ja – tosi ikävä sanoa näin mutta – minua nolotti.

Sanoi kerran teini-ikäiselle serkulleni, joka kaipasi apua yliopistohakemustensa kanssa: »Mennään joskus cappuccinolle ja jutellaan.»

Yleisesti ysäriille juuttuneet näkemykset siitä, mikä on hienoa, kuten cocktailit tai kahdenkymmenen punnan maksaminen tagliatellesta jossain »pienessä paikassa».

Ei suostu lentokentälle hetkeäkään aikaisemmin kuin puoli-toista tuntia ennen koneen lähtöä.

Minun ei tarvitse enää maanitella häntä pitämään asuinpaikastamme.

Iltalenkillä käytyään tuli aina olohuoneeseen, venytteli telkkarin ääressä, kysyi »Mikä tämä on?» ja odotti minun kertovan mitä katsoin, vaikka tiesi kyllä, mikä se oli – ihan vain korostaakseen, että harrasti liikuntaa sillä aikaa kun minä katsoin *Himohamstraajia*.

Puhui liikaa ja liian omahyväisesti isosta perheestään, ikään kuin olisi itse päättänyt hankkia kolme sisarusta.

Leuhki aina, että kieltäytyisi tarjotusta imperiumin ritarikunnan jäsenyydestä näennäisen vasemmistolais-tasavaltalaisen arvomaailmansa takia, mutta ei osannut koskaan sanoa, miksi jäsenyyttä olisi hänelle tuossa fantasiassa tarjottu, jos asiasta kysyin.

Ei todellakaan ikinä kieltäytyisi tarjotusta imperiumin ritarikunnan jäsenyydestä.

Nukkumaan käyminen kesti tunnin riippumatta iltatoimien aloitusajasta, koska hän suoritti seitsemän vaiheen ihonhoitorutiinin, selasi shoppailusovelluksia ja kuunteli podcasteja. Laittoi silti aamuherätyksen soimaan vain kaksikymmentä minuuttia ennen kuin piti lähteä.

Aina myöhässä, kun tuli tapaamaan minua, ei koskaan myöhässä töistä.

Ei osaa ajaa autoa (lapsellista).

Onnistui jotenkin liittämään joka ikisen katsomamme elokuvan juonen omaan elämäänsä.

Hänen sietämätön siskonsa Miranda, joka heiluttelee mielenosoituksissa itse tekemiään älyttömiä kylttejä, kuten HISTORIA PITÄÄ MEITÄ SILMÄLLÄ, ja jonka tiedän inhoavan minua, koska riippumatta siitä, mistä puhuttiin, hän valitti aina »valkoisista heteromiehistä» ollessaan meillä syömässä. Ennen hän sentään sanoi »Sori, Andy», mutta ei enää loppua kohti.

Hänen työkaverinsa: tylsiä ja ulkopuolelle sulkevia, eivät hauskaa seuraa tai vitsikkäitä.

Suuret puheet valtavasta seikkailunhalusta, joka ei kuitenkaan koskaan konkretisoitunut teoiksi. Halusi ottaa vuoden vapaata ja matkustella, koska ei viettänyt välivuotta ennen opintoja («ensi vuonna»). Halusi muuttaa Pariisiin («nyt ei ole oikea hetki»). Halusi leikata hiukset toiselta puolelta siiliksi («töissä ei kyllä tykättäisi»). Halusi lähteä ulkona pidettäviin seksireiveihin («kunhan heinänuhani paranee»).

On käynyt terapiassa joka viikko kaksikymmentäyhdeksän-vuotiaasta saakka muttei koskaan suostunut kertomaan, mistä siellä puhuttiin, enkä minä ole koskaan havainnut, että hänessä olisi mikään vialla.

Oli liian kiinni koirissa ja puhui niille kuin ihmisille.

Töykeä isä.

Outo äiti.

On kasvanut perheessä, jossa käydään pitkillä kävelylenkeillä ja pelataan lautapelejä.

Ärsyttävän puhelias, ja oli ollut koulunsa väittelyjoukkueessa, minkä takia minä en voittanut yhtään väittelyä melkein neljän vuoden aikana, vaikka olin tosi usein oikeassa.

Moitti aina minua kynsien pureskelusta, kantapäiden kuivuneen ihon repimisestä, liian karvaisista sieraimista tai pyllyreistä jne., siitä huolimatta, että nyppii itse aina kynsinauhajaan.

Puhui elokuvateatterissa.

Esitti ettei ehkä halua lapsia ekologisista syistä, mutta todennäköisesti ei vain halunnut lapsia minun kanssani.

Ei suostunut koskaan käymään kunnollista keskustelua lapsista, vaikka tiesi, miten kovasti minä halusin tulla isäksi, mutta saattoi silti joskus sanoa muiden keskustelun keskeyttäen »Tuo on yksi tulevien lasteni nimistä».

Noiden nimien joukossa olivat esimerkiksi Noah, Blue (?) ja Zebedee.

Snobi. Sanoi kerran, että lomamatkalle lähtevät ihmiset, joilla on olkihattu päässä lentokentällä, ovat »rahvaanomaisia».

Viivytteli museoissa liian kauan jokaisen esineen tai maalauksen kohdalla ja tiuski minulle, jos kävelin näyttelyn läpi liian nopeasti.

Nyökytteli kerran British Museumissa kunnioittavasti PIE-NELLE JADELUSIKALLE.

Näin hänen itkevän vain muutaman kerran melkein neljä vuotta kestäneen suhteemme aikana mutta en silloin kun erosimme.

Yksi niistä kerroista oli, kun katsoimme dokumenttia Joni Mitchellistä.

Pilasi elämäni.

Perjantai 5. heinäkuuta 2019

ÄIDIN PUUTARHAN pyykkinarulla tuulella liehuvat neule ja paitapusero näyttävät pitävän toisiaan kädestä. Seison huoneeni ikkunassa ja seuraan, miten niiden vuorovaikutus muuttuu tuulensuunnan vaihtuessa. Seuraan sitä tarkalleen kello 19.03 saakka, ja sitten soitan naiselle, jota olen rakastanut kolme vuotta, kymmenen kuukautta ja kaksikymmentäyhdeksän päivää ja joka jätti minut ja särki sydämeni kuin lujatekoisen piñatan kahdeksan päivää ja kaksikymmentäkaksi tuntia sitten.

Olimme sopineet, että soittaisin seitsemältä, mutta odotan ylimääräiset kolme minuuttia tehdekseni selväksi, ettei hän voi enää määrällä minua. Etsin hänen nimensä yhteystiedoistani: Jen (Hammersmith). Se oli meistä huvittavaa – valittu elämänkumppanini kaupunginosaksi pelkistettynä. Nyt siinä ei ole mitään huvittavaa, kun ironiaa ei enää ole. Se on pelkkä tosiasia. Olen soittamassa Jen (Hammersmithille), josta ei todennäköisesti koskaan tule ystävääni. Jonka kaupunginosassa en koskaan kävisi.

»Hei?»

»Moi», kiekaisen kuin säkkipilli. »Andy täällä.»

»Tiedän.»

»Joko sinä olet poistanut numeroni?»

»En? Miksi minä poistaisin numerosi?»

»En tiedä, jotenkin vain se, miten vastasit puhelimeen – tapa jolla sanoit 'Hei?' – tosi muodollisesti kuin olisit ollut joku hammaslääkärin assistentti.»

»En minä sanonut 'Hei?' vaan 'Hei!'»

»Ei, sinä sanoit sen kysyvästi, niin kuin et olisi tiennyt, kuka soittaa.»

»Minä tiesin, että sinä soittaisit. Mehän sovittiin ajasta.»

»Ajattelin vain, kun soitin myöhemmin kuin sovittiin...»

»Me sovittiin seitsemältä», Jen sanoo pirteästi. »Ja tunnistan numerosi joka tapauksessa.»

»Miksi?»

»Koska alussa minä poistin numerosi monta kertaa ja lopulta opin sen vahingossa ulkoa.»

Muistelen keskustelua, jonka kävimme muutaman kuukauden seurusteltuamme, heti sen jälkeen, kun olimme sanoneet ensi kertaa rakastavamme toisiamme. Hän tunnusti aiemmin poistaneensa numeroni aina kun olin laittanut hänelle viestin, jotta ei näkisi nimeäni ja miettisi pakkomielteisesti, milloin laittaisin seuraavan viestin. En ymmärrä, miten voimme olla tässä tilanteessa. Haluan palata noihin aikoihin. Miten elokuvissa aikamatkaillaankaan? Olen valmis mihin tahansa. Voin hypätä jostain korkealta. Aiheuttaa itselleni sähköiskun. Mennä vaatekaappiin ja pyörähtää ympäri kymmenen kertaa. Tukahdutan nyyhkäisyyn, ja kuulostaa kuin minulla olisi hikka.

»Voi, Andy», Jen sanoo.

»Kaikki hyvin», piippaan taas säkkipillilläni. »Miten Mirandan luona sujuu?»

»Ihan okei. Heidän vierashuoneensa on nykyisin vauvan käytössä, joten nukun olohuoneessa ilmapatjalla, mutta ei se haittaa.»

»Onko ympärilläsi kylttejä, joissa lukee 'Historia pitää meitä silmällä'?»

»Ei, eipä ole», hän sanoo. Yksi suosikkivitseistämme, kuivunut näemmä olemattomiin suhteemme mukana. Sen saattoi heittää

vain, kun olimme samassa juonessa – niin läheisiä, että hänen perheensä tuntui minun perheeltäni, vaikka se tekikin minut hulluksi. Nyt Jen on kuitenkin vaihtanut puolta. En kuulu enää hänen perheeseensä, emme pelaa enää samassa tiimissä. Olen vain Midlandsista kotoisin oleva tyyppi, josta ei varmaan koskaan tule Jenin ystävää ja joka solvaa tämän siskoa.

»Mitä äidillesi kuuluu?» Jen kysyy.

»Ihan hyvää. Hän vihaa sinua, ja hänen zumbaryhmänsä suunnittelee tappamistasi.» Toinen jäätävä hiljaisuus. »Hän on tolaltaan, tietenkin.»

»Voisinko kirjoittaa hänelle kirjeen? Sitten en olisi häneen enää yhteydessä, minä lupaan. Haluaisin vain jättää hyvästit.»

»Hän pitäisi siitä. Hän jumaloi sinua.»

»En ole koskaan tavannut toista äitisi kaltaista äitiä.»

»Minä jumaloin sinua.» Lisää hiljaisuutta. Otan taskustani savukkeen ja sytytän sen.

»Poltatko sinä?»

»Jep.»

»Älä, Andy. Lopettaminen oli sinulle todellinen työvoitto.»

»Ihan sama», ärähdän ja toivon kuulostavani romanttiselta lainsuojattomalta. Vedän savua sisään ja tunnen keuhkojen kiristymisestä aiheutuvan omalaatuisen mielihyvän.

»Minäkin olen taas aloittanut. Ehkä poltan tässä yhden, jos sinäkin kerran poltat.» Kuulen miten hän penkoo käsilaukkuaan. »On kyllä outoa olla täällä. Nukkua lattialla. Polttaa ja juoda niin paljon kuin huvittaa. Olla tapaamatta ketään. Tuntuu oikeastaan vähän joululta.»

»Joululta?»

»Niin. Siis niin kuin, että oma elämä on jotenkin tauolla.» Minä en sano mitään. »Tiedäthän sinä, mitä tarkoitan.»

»En minä kyllä itse asiassa tiedä. Koska minusta tämä tuntuu joulun vastakohtalta.»

»Mikä oikein on joulun *vastakohta*?»

»En minä tiedä. Pääsiäinen? Kaikkien aikojen kauhein syntymäpäivä? Vittu omat hautajaiseni, paitsi että olen elossa?»

»Andy – voitaisiinko pyrkiä välttämään hysteriaa? Tiedän että tämä on sinulle kamalaa. On se kamalaa minullekin. Mutta ihmiset eroavat harva se päivä.»

»Lopeta tuo! Älä puhu 'eroavista ihmisistä' kuin me olisimme osa jotain tilastoa tai katugallupia.» Ylpeyteni estää minua sanomasta sen, mitä oikeasti haluaisin sanoa, eli että 'ihmiset eroavat harva se päivä' on ajatus, joka lohduttaa vain sitä osapuolta, joka päättää parisuhteen. He eivät enää rakasta eivätkä halua tuntea siitä syyllisyyttä. Tiedän koska olen sanonut saman itsekin. En tajunnut silloin, miten turha toteamus se jätetylle on.

»Terapeutti ehdotti tällä viikolla yhtä juttua, joka oli minusta hyödyllinen, ja uskon, että se olisi hyödyllinen sinullekin.»

»Terapeutti ehdotti aiemmin, että 'kirjoittaisin kirjeen egol-
leni', joten pahoittelut, jos en odota kuollakseni lisää hänen
neuvojaan.»

»Haluatko että kerron vai en?»

»Anna tulla.»

»Hän sanoi, että suhteen päättyessä auttaa, jos kirjoittaa listan
systä, joiden takia on hyvä, ettette ole enää yhdessä.»

»En minä voi kirjoittaa sellaista listaa, koska haluaisin, että
olemme yhä yhdessä.»

»En usko, että haluat.»

»Kylläpä. En minä mitään muuta haluakaan.»

»Kokeile sen listan kirjoittamista. Uskon että se auttaa sinua
erottamaan fantasiasi oikeasta suhteestamme, jonka uskoakseni
tiedät syvällä sisimmässäsi toimimattomaksi.»

»Uskomatonta miten kylmältä kuulostat», sanon. »En ole
kuullut sinun puhuvan tällä tavalla koskaan ennen.»

»Yritän vain auttaa meitä kumpaakin eteenpäin.»

»Ihan sama. Ei tätä keskustelua ole enää syytä jatkaa.» En
löydä itselleni sopivaa roolia tässä puhelussa. Horjahtelen

epätoivosta välinpitämättömyyteen. Haluan hänen tietävän, kuinka paljon rakastan häntä, mutta haluan hänen myös kuvittelevan, etten enää piittaa suhteestamme. En tiedä, mikä haluamani lopputulos on. Toivon etten olisi juonut kolmea olutta. »En usko, että näistä puheluista on meille hyötyä», sanon.

»En minäkään.»

»Ehkä pitäisi sopia, ettei jutella vähään aikaan.»

»Jos haluat niin», Jen sanoo.

»Minä haluan niin.»

»Okei», hän sanoo ja vetää syvät henkoset tupakastaan.

»Oletko jo kertonut Aville?»

»En.»

»*Andy*.»

»Kerron kun olen valmis. Oikeasti. Haluaisin saada päättää edes jostain pikku asiasta tässä erossa.»

»Kenen kanssa sinä juttelet?»

»Sinä olet ainoa ihminen, jolle voin puhua tällaisista asioista», sanon ja voin pahoin oman rakkauteni yksioikoisuuden takia. »Varmistathan ettei Jane kerro hänelle ennen minua.»

»Hän on vannonut, ettei kerro, mutta ei hän voi teeskennellä enää pitkään», Jen sanoo. »Avi on paras ystäväsi. Hän voi auttaa sinua tämän käsittelyssä.»

»Ei meidän ystävytemme ole sellaista, Jen, mutta kiitos.» Laskeutuu hiljaisuus, jonka odotan hänen rikkovan. Hän ei tee niin. »No, kai se on sitten vain jätettävä hyvästit», sanon hilpeää uupuneesti teeskennellen. »Ja laitetaan viestiä, jos pitää jutella jotain asunnosta tai jostain.»

»Joo, toki», Jen sanoo lempeästi. »Pidä huolta itsestäsi.»

»Rakastan sinua, Jen.» Minä kuulen, miten hän pohtii samoin vastaamisen riskejä – miten hänen terapeuttinsa kuis-kailee hänen olkapäällään läheisriippuvaisuudesta ja rajojen vetämisestä.

»Rakkaita terveisiä», hän vastaa.
Lopetan puhelun.

Äiti tulee huoneeseeni kahden teemukin kanssa, ja heitän tupakani ulos ikkunasta.

»Luulin että poltat vain silloin kun juot», hän sanoo, laskee yhden mukeista yöpöydälleni ja istuu toisen kanssa sänkyni reunalle.

»Olen juonut kolme olutta, eikä kello ole vielä edes kahdeksaa.»

»Se on ihan okei, olosuhteet huomioon ottaen.»

Istuudun äidin viereen ja otan mukin, jossa lukee viinipunaisella Courier New -kirjaintyyppillä: *Kannatan Aston Villaa, joten tämä on ainoa malja, jota saan tänä vuonna nostella!*

»Tämä tee maistuu ihan marsipaanilta.»

»Laitoin siihen vähän Disaronnoa», äiti sanoo.

Kietaisen käsivarteni hänen ympärilleen, ja hän nojautuu minua vasten ja nuuhkaisee T-paitaani.

»Haisenko minä röökiltä?»

»Kyllä», hän sanoo ja painaa kasvonsa olkapäähäni. »Jestas, miten hyvältä.»

»Jen haluaa kirjoittaa sinulle kirjeen. Sanoin että hän voi. Toivottavasti se on okei.»

Äiti nyökkää. »Jen on minulle rakas.»

»Rakkaampi kuin minä?»

Äiti harkitsee asiaa. »Hiukan rakkaampi. Hän osti minulle ihania kynttilöitä.»

»No sitten.»

Äiti nousee vuoteelta ja kävelee hopeansinisen CD-soittimen luo, jonka pinta on aivan naarmuinen vuosikymmenten käytön jäljiltä. Hän ottaa levykansion ja valitsee sieltä yhden.

»Tiedäthän että voit jäädä tänne niin pitkäksi aikaa kuin haluat. Minusta on ihanaa, kun olet täällä.»

»Kiitos, äiti.» Helisevä ääni ja jousisoitinten virta täyttävät huoneen. »Mitä musaa tämä on?»

»*In the Wee Small Hours*. Kaikkien aikojen paras eroalbumi.» Äiti palaa viereeni. »Kuuntele tätä joka päivä, kunnes voit paremmin. Minäkin kuuntelin silloin kun isäsi lähti.»

Kuvittelen miten äidillä on ollut tällainen olo silloin kun minä olin vastasyntynyt enkä voinut keittää hänelle teetä tai rutistaa häntä tai soittaa hänelle levyjä. Hän taputtaa minua selkään ja hiissaa itsensä ylös siten kuin on tehnyt siitä lähtien kun täytti kuusikymmentä. Minä saan saman tien lohtua Frank Sinatran äänestä, jonka liitän erottamattomasti joulukuuhun. Sinatran ääni luo uskoa vaihtoehtoiseen todellisuuteen, jossa on luksusta ja eleganssia ja romantiikkaa ja jousiorkestereita.

»Tuntuu ihan joululta», sanon.

»Hyvä!» äiti sanoo iloisesti ja sulkee oven takanaan.

Kävelen ikkunaan ja katson pyykkinarua. Hihat tavoittelevat vuorotellen toisiaan ilmapirrassa tanssiessaan. Jenin lähdettyä näen merkkejä kaikessa. Näen kaikessa vihjeitä, joiden on tarkoitus auttaa minua ymmärtämään, mitä oikein on meneillään.

Muistelen ensisuudelmaamme hänen ulko-ovellaan.

Muistelen ensimmäistä riitaamme ja viimeistä riitaamme ja kaikkia riitoja siinä välissä.

Muistelen ensimmäisiä syntymäpäivälahjoja, jotka ostimme toisillemme.

Muistelen hänen ylähuultaan ja kylkensä syntymämerkkiä ja sitä, miten hänen nenänsä näyttää erimuotoiselta jokaisesta eri kulmasta katsottuna.

Muistelen ensimmäistä yötämme yhteisessä asunnossamme: hänen rahtaamistaan kynnyksen yli, tyhjiä huoneita, thairuokaa, liian suurta määrää punaviiniä, humalaista väittelyä lehtihyllyn tarpeesta, hihittelevää panemista lattialla.

Muistelen ensimmäistä puolta vuotta yhteisessä vuoteessa ja sitä, miten hän nukahti syliini rintaani vasten ja miten heräsimme aamulla siinä samassa asennossa.

Muistelen miten me asetuimme unissamme, kun meillä oli hyvä olla. Selät vastakkain, peput toisiaan koskettaen.

Muistelen ensimmäistä kertaa kun sain hänet nauramaan, ja mietin, että tuo ääni tuottaisi minulle ikuisesti kaikkein suurinta mielihyvää. Jopa enemmän kuin yleisön nauru.

On mahdollista, etten enää koskaan kuule hänen nauruaan, en enää koskaan osta hänelle syntymäpäivälahjaa, en enää koskaan arvaa, minkä annoksen hän haluaa tilata kotiinkuljetuksella, en enää koskaan kuule hänen salaisuuksiaan tai suutele hänen silmäluomiensa terälehtiä.

Otan kuvan neuleesta ja paitapuserosta siltä varalta, että unohdan miltä tuntuu olla rakastettu. Suljen verhot ja menen vuoteeseen, jossa olen nukkunut pikkupojasta saakka. Ja sitten minä itken ja itken ja itken ja itken.

Maanantai 27. heinäkuuta 2015

KOLMEKYMMENTÄYKSIVUOTISSYNTTÄRIT OVAT paremmat bileet kuin kolmekymppiset. Kolmekymppisissä on liikaa symboliikkaa. Symboliikka on kiva juttu tarinassa mutta haitaksi bileissä. Kolmekymmentäyksi täyttäessämme me jo tiesimme, mikä oli paikkamme maailmassa. Yksi krapula viikossa, merinovillaa, käsityöharrastuksia, käsityöläisöluita – kolmekymppisyys oli alkanut.

Oli Janen, parhaan ystäväni tyttöystävän, syntymäpäivä. He olivat olleet yhdessä kaksi vuotta, Jane odotti heidän ensimmäistä lastaan, ja minut oli viimein ylennetty syntymäpäivädrinkkien kutsulistalle. Tapaamispubi oli ydinkeskustassa ei-kenenkään-maalla – valinta oli kahdenkymmenenviiden ihmisen paikalle pääsemisen, matkustusaikojen ja lastenvahtikulujen koordinoimisen tulosta. Silloin päättyy paikkaan, jonne kukaan ei tavallisesti menisi.

»ANDY!» Avi huusi, kun astuin sisään publiin, jossa istui harvakseltaan minulle tuntemattomia ihmisiä. »TUNNELMAN LUOJA, TUPAKOIDEN TUOJA.»

»Miten menee?» sanoin.

»Röökiä! Röökiä! Röökiä!» Avi messusi. Otin Marlboro Lights -askin takkini taskusta ja huomasin hänen oikealla puolellaan istuvan naisen, joka näytti hiljaisen huvittuneelta Avin viiden tuopin villiyydestä. »VELI!» Avi mylvi korvaani,

piteli kiinni kasvoistani ja pussasi poskeani. »Mitä minä sanoin? Andyyn voi aina luottaa tupakan tuskassa.» Hän nappasi askin minulta ja otti sieltä savukkeen.

»Saanko minäkin?» nainen kysyi ja osoitti askia.

»Anna mennä vain», sanoin hymyillen. Naisella oli farkut ja korot ja isot rengaskorvakorut. Hänen olkapäille ulottuvat vaaleat hiuksensa oli työnnetty korvien taakse. En pystynyt muistamaan, olivatko farkut ja korot ja isot korvarenkaat olleet suosikkiyhdistelmäni naisilla aina, vai tuliko siitä suosikkiyhdistelmäni siinä hetkessä hänen takiaan.

»Ai, sori», Avi sanoi hönkien oluen hajua. »Jen, tässä on paras kaverini, Andy. Andy, tässä on Jen. Jen on Janen paras kaveri.»

»Aa, hauskaa», sanoin merkityksettömästi. »Missä te tutustuitte?»

»Yliopistossa.»

»OXFORDISSA!» Avi karjui. »Oxford-nörtit!»

»Tunnistan tämän vaiheen, ja se on nyt koittanut liian aikaisin», sanoin. »Olet tunnin päästä jo nukkumassa, jos et juo vettä välissä.»

Avi pyöräytti silmiään. »Andy on koomikko.»

Jenin kasvoille ilmestyi vilpittömän kiinnostunut ilme. »Ai niink—»

»Hei, kuka on koomikkoakin tylsempi tyyppi?» Avi jatkoi.

Minä huokaisin. »En tiedä. Kuka on koomikkoakin tylsempi tyyppi?»

»Tuntematon koomikko!» hän sanoi, osoitti minua ja läpsäisi rintaani.

»Mahtavaa», sanoin naama peruslukemilla.

Avi lähti kohti ulko-ovea savukkeensa kanssa, ja Jen nousi ylös seuratakseen häntä.

»Haluaisitko jotain juotavaa?» kysyin Jeniltä.

Hän katsoi lähes tyhjää lasiaan ja epäröi. »Tuota —»

»Ota vain», sanoin.

»Okei, votkatonic sitten. Kiitos paljon.»

Kun odotin juomiamme baaritiskillä, Jane tuli luokseni kädet levällään.

»Moi, ja onnea syntymäpäivänä!»

»Miksei Avi voi olla näin pitkä?» Jane sanoi ja painautui rintaani vasten. »Tähän sopisin niin hyvin.»

»Koska Avin tukka säilyy tuuheana ikuisesti. Ei hän voi kaikkea saada. Hän olisi silloin vielä ärsyttävämpi.»

»No ihan totta», Jane sanoi ja vetäytyi kauemmas.

»Hän vaikuttaa vähän —»

»Hän on ihan sekaisin. On takuulla vuoteessa kebab-annoksen kanssa ennen yhtätoista. Sanoin etten veisi häntä kotiin. Mitä kuuluu?»

»Hyvää vain», vastasin hajamielisesti. »Kaverisi Jen.»

»Tapasitko hänet?»

»Jep.»

»Hän on ihan paras.»

»Onko hän sinkku?»

»Aina. Ikuinen sinkku.»

»Oikeasti?» sanoin. »Tuo yllätti.»

»Miksi?»

»Hän vaikuttaa tosi kivalta», sanoin.

»Sinä olet niin vanhanaikainen», Jane sanoi hymyillen.

Avi palasi takaisin sisälle Jen perässään.

»Av», Jane sanoi terävästi, ja Avi kääntyi kuin hyvin koulutettu terrieri. »Tule, haluan esitellä sinut yhdelle tyypille.»

»Kenelle? Tunnen kaikki tylsät kusipäät täältä jo valmiiksi», Avi sammalsi ja heilutteli kädellään ympäriinsä. Jane tarttui häntä käsivarresta ja kiskoi pois. Jen istui viereeni baaritiskin ääreen.

»Kiitos», hän sanoi ja otti juomansa.

**JENIN JA ANDYN
SUHDE ON ONNELLINEN,
TÄYDELLINEN JA RAKASTAVA.
JA OHI.**

JEN ON ANDYN ELÄMÄN RAKKAUS, MUTTA SUHDE ON TULLUT TIENSÄ PÄÄHÄN. NYT ANDY, 35-VUOTIAS LÄPIMURTOAAN ODOTTAVA KOOMIKKO, ON VAILLA ASUNTOA, RAHAA JA KUNNOLLISTA URAA. JA TÄYSIN YMMÄLLÄÄN: MITEN TÄHÄN OIKEIN PÄÄDYTTIIN? SURUN TYPERTÄMÄ ANDY TARRAUTUU TOIVOON SIITÄ, ETTÄ KAIKEN VOI VIELÄ KORJATA. JOS HÄN VAIN ONNISTUU SELVITTÄMÄÄN, MIKSI RAKKAUS SÄRKYI, EHKÄ JEN PALAA TAKAISIN.

ANDYLLA ON EROSTAAN OPITTAVANA VIELÄ MONTA ASIAA – EIKÄ JENIN PUOLI TARINASTA OLE NIISTÄ VÄHÄISIN.

**"VIISAS JA
SAMASTUT-
TAVA JA
NAURATTA
NIIN ETTÄ
PISSATTA.
ITKIN
SIVULLA
VIISI. DOLLY
ALDERTON
YKSINKER-
TAISESTI ON
MODERNIN
RAKKAUDEN
BARDI."**

**LENA
DUNHAM**

**"ALDERTONILLA
ON TAITO KUVATA RAKKAUTTA
VIRHEINEEN PÄIVINEEN."**

KIRKUS REVIEWS

**"IHANA... JA LÄPEENSÄ TÄYNNÄ DOLLYLLE
TYYPILLISTÄ EMOTIONAALISTA ÄLYKKYYTTÄ.
ANNAN TÄLLE 13/10 KV-ASTEIKOLLANI.
(KATEUDESTA VIHREÄ ETEN KIRJOITANUT
TÄTÄ ITSE.)" MARIAN KEYES**